Ч. 20. Пятниця 26 січня (8 лютого) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Дальші голоси праси про престольну промову. — Справи парляментарні. — З Сербії. Полудневоафриканьска війна.)

Берлиньскі часописи висказують ся о престольній промові дуже прихильно. Berliner Tagblatt підносить як найважнійшу єї прикмету то, що она розвіяла поголоски о мнимім заведеню в Австриї абсолютизму. — Voss. Ztg. добачує в престольній промові увзгляднене бажань австрийских Німців. — Анґлїйска Morningpost обговорює престольну промову дуже прихильно як акт полїтичного розуму, а рівночасно як доказ великодушности Цїсаря Франц Йосифа, котрий своїм народам повинен служити взірцем. — Німецка Bohemia називає престольну промову незрівнаною що до укладу, але в полїтичних уступах она не вдоволить ні правиці, нї лївиці. В части, в котрій обговорює ся справу язикову, можнаб єї назвати промовою „вільної руки“. Натомість економічна проґрама найде у всїх сторонництв лиш голос похвали. — Politik жалує ся, що престольна промова не підносить рівноправности народів. — Орґан ческих реалїстів Cas, висказує вдоволенє з того, що в промові покладено такий притиск на удержанє конституциї і розвіяно всякі побоюваня під тим взглядом. — Nar. Listy кажуть, що престольна промова есть лиш похвальним гимном для конституциї, і не викличе користного враженя. Уступ о справі язиковій носить на собі признаки порозуміня. — Hlas Naroda вкінци закидає промові недостачу відповідної згадки о язиковій рівноправности.

Клюб антисемітів відбув передвчера по полудни засїданє, на котрім раджено над справою заведеня німецкого язика державного взглядно як язика посередного. Клюб ухвалив, аби повідомити письменно клюб вірноконституцийної більшої посїлости і клюб німецко поступовий, що антисеміти возьмуть участь у спільній нарадї німецких послів над тою справою і що они як давнїйше так і тепер стоять вірно при німецкій солїдарности. Ухвалено дальше не голосувати в палатї за адресовою дискусиєю, лише обмежити ся до заяви льояльности. — Клюб хорватско-словіньский уконституовав ся і вибрав провідником посла Івчевича. Проґрама того клюбу така: Стоячи на християньскій основі хоче клюб всїми законними средствами підпирати права Хорватів і Словінців а також загальний поступ на поли економічнім. Особливше значінє привязує клюб до викінченя зелїзничої сїти на полудни Монархії. Клюб готов підпирати оправдані жаданя всїх инших народів славяньских і війти з їх представителями в тїсне порозуминє. — Посли Романчук, Кос, Василь Яворский, Николай Василько і Пигуляк (оба послїдні з Буковини) утворили окремий клюб і вибрали предсїдателем пос. Романчука.

Урядова сербска часопись оповіщує: Деякі тутешні часописи в послїдних часах звернули ся з своїми напастями против дипльоматичних заступників заграничних держав. Ті невідповідні і неприличні напасти були особливо звернені против австро-угорского посла, а обиджували они не лише посла, але також сусїдну нам державу, т. е. Австро-Угорщину. Таке поведенє часописий не дасть ся погодити з міжнародною гостинностию і противить ся добрим відносинам Сербії до Монархії австро-угорскої, котрі відносини хочемо і па дальше удержати. Королївске правительство осуджує таке поведенє сербскої праси тим більше, що она має обовязок шанувати повагу заграничних держав і їх заступників. Коли би щось подібного мало повторити ся, то сербске правительство було би примушене виступати з цїлою строгостию против тих орґанів праси і приминити дозволені законом средства.

Вість о походї Бурів на Льоренцо-Маркез, яку принесли вчерашні пополудневі і нинїшні поранні часописи — викликала дуже сильне враженє в Льондонї. Анґлїйскі войска ідуть поспішно до Льоренцо-Маркез. Анґлїйске правительство просило Портуґалїю, аби на основі анґлїйско-портуґальского союза і портуґальскі війска помагали Анґлїйцям в борбі з Бурами. — Про Девета доносять, що він тепер перебуває зі значною силою в Капляндї. — З Гаґи доносять, що Кіченер мав одержати вість, немов Бури цїлковито заволодїли зелїзничим шляхом з Коматіпорту до заливу Деляґоа.

---

13)

ФІРМА ДЖІРДАЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Тимчасом удало ся парі перейти через половину улиці і дістати ся на маленький островець, котрий творило камінне підмуроване якогось канделябра. Безконечний ряд омнібусів, — жовтих, червоних і брунатних, — перемішаний возами пакунковими і дорожками та всїлякими иншими возами, замикав улицю перед ними. Лиш один полїциян, що обернув ся до них плечима і рушав руками то сюди, то туди, так, що виглядав як живий сиґнальовий стовп, був однїсенькою живою душею, що була близько них. Серед того гуркоту і шуму великого міста були они так зовсім безпечні, як колиб знаходили ся посеред сельсберскої рівнини.

— Треба щоби тебе хтось стеріг — сказав Том рішучо.

— Не будь дурний, Томо; я ще можу дуже добре і сама себе стеречти.

— Але тобі треба когось, хто би мав право подивити ся, що з тобою діє ся.

Голос молодого мужчини був якийсь охриплий, бо єму в горлї якось нараз дивно було висхло.

— Тепер можете іти на другу сторону — відозвав ся полїциян, коли ряд возів на хвильку перервав ся.

— Лишись тут ще на хвильку — крикнув Том, і вхопив свою товаришку за рукав.— Ми тут самі і можемо собі побалакати. — Як гадаєш, Кеті, чи ти би могла мене трошки полюбити, як би хотїла? Я тебе так люблю, Кеті, що не можу тратити надії, що й ти мене трошки любиш.

— Тепер вже можете перейти, пане — крикнув полїциян ще раз.

— Нехай собі кричить, — сказав Том, придержуючи єї все ще за рукав на острівци. — Від коли я стрітив ся з тобою в Единбурзї, то ходжу як запаморочений. Що й не роблю, куди й не піду, а ти все стоїш менї перед очима, все чую твій голос. Не здаєсь менї, щоби хтось колись так любив якусь дівчину, як я тебе люблю, менї аж тяжко висказати то словами, що думаю. Прошу тебе, дай менї маленьку надію на дорогу. Правда, Кеті, ти не гніваєш ся на мене?

— Таже ти то знаєш найлїпше, Томо — відповіла молода дївчина, спустивши очи в долину. Він так зручно припер був єї до великої лїхтарнї, що она не могла рушити ся анї па право, анї на лїво.

— Любиш мене, Кеті? — спитав він живо, а єго поважні сиві очи аж єму засьвітили ся.

— А вжеж!

— А як гадаєш, ти могла би мене таки щиро полюбити? — говорив молодий мужчина дальше. — Я кажу, оттак лиш відразу, в однїй хвили, бо знаю дуже добре, що я того не варт. Але як тобі здає ся, чи могла би ти мене з часом полюбити?

— Може — відшепнула Кеті, відвернувшись лицем від него. А так якось відшепнула, що аж дивно було, що то можна було зачути; а все-таки слово то, мимо великого гуркоту і шуму на улици, вдбило ся голосно в ушах молодого мужчини. Єго голова була в сїй хвили як-раз дуже близько єї головки.

— Тепер вже пора на Вас, пане, — крикнув полїциян знову.

Як би Тома знаходив ся був на менше видні́м місци, то може був би й не послухав голосу полїцияна. Але середина льондоньскої улиці то неконче догідне місце на такі любовні вияви.

Коли ішли дальше, переходячи через ряди возів, взяв Тома свою товаришку за руку, і они одно другого так устискали, що кожде з них зрозуміло, що то знак, котрий їх вяже. Якимиж ясними видавались обоїм молодим людем ті понурі доми на улици сего пополудня. Они споглядали в будучність, котра показувала їм довгий образ щастя і любови. Зі всїх дарів провидїня, есть певно найдобротливійший і найбільше необходимий той, що нам брак знаня річий, котрі ще настануть.

Обоє залюблені були так щасливі і доброї гадки, що аж на Варвіцкій улици упали зі свого неба та пригадали собі, що суть ще якісь дрібнички, з котрими треба ще в якийсь инший спосіб залагодити ся.

— Розуміє ся моя голубко, що я чей можу розповісти дома о наших заручинах? — сказав Тома Дінсдаль.

— Я цікава, що на то скаже твоя мати —

Новинки.

Львів дня 7 лютого 1901.

— Ц. к. краєва Рада шкільна, на засїданю з дня 30-сго сїчня с. р. іменувала між иншими: Ізаб. Загачевску молодшою учителькою 2-клясової школи в Гороженці. Праке. Дїрльову молодшою учителькою 2-клясової школи в Підбережцях, Ів. Миндюка управителем 2-клясової школи в Сваричеві, Андр. Занька управителем 2-клясової школи в Угринові. Стан. Жураковского управителем 2-кл. школи в Старім Селї, Вікт. Кротохвілю молодш. учителем 6-клясової школи муж. в Чорткові, Ванду Вайглївну управителькою, а Єлену Новицку старшою учителькою 5-клясової школи в Гусятинї, о. Стан. Федоровича учителем греко.-кат. релїгії 5-клясової мужескої школи в Лїску і о. Ів. Калиньского учителем греко-кат. релїгії в 3-клясовій школї муж. видїловій, сполученій з 4-кл. народною в Сокали.

— З станиславівскої епархії. Завідателем гусятиньского деканата іменований о. Дан. Бахталовский в Яблонові. — Введені оо.: Ів. Стефанчук яко завідатель Павелча, Ал. Вергановский яко систем. сотруд. в Пшеничниках, Ів. Ісаїв яко прив. сотрудник в Черніїві. Яросл. Бородайкевич яко прив. сотрудник в Підлужи і Ів. Брикович яко прив. сотрудник в Королївцї. — Президент Буковини бар. Бурґіньон дістав папский ордер сьв. Григория із звіздою, а судові совітники Корн. Проскурницкий і Иос. Каранович хрести pro ecclesia et pontifice.

— Богослуженє за упокій бл. п. Олександра Огоновского, б. професора унїверситету львівского і члена руско-народних товариств, відбуде ся заходом родини в суботу дня 9 н. ст. лютого с. р. о годині 9-ій рано в Успеньскій церкві.

— Товариство „Академічна Громада“ у Львові устроює вї второк дня 12 с. м. в великій сали „Народного Дому“ вечерок з танцями. Запрошеня вже розіслані. Коли би хто до тепер не дістав запрошеня, а хотїв бути на вечерку, зволить віднести ся до вечеркового комітету — Львів, ринок ч. 10. Заразом відзиває ся комітет до всїх товаришів- „Громадян“ як тих, що суть у Львові, як і поза Львовом, щоби, як все, так і сего року в комплетї явили ся на вечерку в лентах товариства. (Ленти можна набувати по 3 корони у касиера запомогового фонду). В понедїлок о 7 год. вечером відбудуть ся передвечеркові збори в комнатах товариства, в цїли остаточного порозуміня і роздїлу функций комітетових. Комітет просить о як найчисленнїйшу участь.

— Запис. З Богородчан доносять, що померша там послїдними днями Людвика з Татомирів Краєуска записала свою реальність в Богородчанах на заснованє шпиталя. В Богородчанах не було доси шпиталя і давала ся відчувати велика потреба того заведеня.

— Статистика огнїв в Галичинї. В 1900 р. навістило наш край 795 огнїв, що знищили 2.078 домів мешкальних, 2.439 забудовань господарчих, 25 заведень промислових, 1 церков, а 6 людий утратило при огни житє. Загальна шкода виносить 8.863.075 кор., обезпечена на 3,458.982 кор. Причиною огню було: в 55 случаях підпал, в 93 неосторожність, в 29 зла будова, в 31 грім, а в 587 не дійшли причини.

— Скажений пес покусав в Надвірнїй прибувшого там із Станиславова урядника почтового п. Грота. Надвірняньский староста вислав сейчас покусаного до заведеня дра Буйвіда в Кракові.

— Зьвірска мачоха. З Ряшева доносять: Зелїзничий слюсар в Ряшеві, Дзюрка, вдовець і батько троїх дїтий, оженив ся другий раз з 20-кількалїтною дївчиною Анною Шелиґа. Та женщина знущала ся в страшний спосіб над бідними сиротами, била їх і морила голодом, так, що дїти вибирали з жидівских помий кусники бульби і хлїба, аби поживити ся. Недавно занедужав 5-лїтний хлопець і не міг проковтнути страви. За те збила его мачоха і викинула до сїний майже нагого. Звідтам взяли его сусїди-жиди до свого мешканя, огріли, поживили трохи і віднесли відтак до мачохи та вигаьбили єї за таке зьвірске поведенє з дїтьми. З мести побила она в страшний спосіб дитину, а відтак всадила до студеної води і так довго держала в тій водї, доки аж дитина не умерла. Єї сусїдка чула крізь стїну, як дитина конаючи о щось єї просила, а та закричала на неї: „гавкай голоснїйше, бо не чую!“ — Зьвірску мачоху арештовано. Переслухані сьвідки зізнали, що она знущала ся над дїтьми в найстрашнїйший спосіб.

— Пожар нафти. З Баку на Кавказї телеграфують: Оногди в магазинї „Чорноморскої і каспійскої спілки“, власности Ротшильда, містячім до 120 мілїонів кільограмів нафти, вибух величезний огонь, що перекинув ся вскорі на три инші магазини, в котрих містило ся 240 мілїонів кільограмів нафти. В часї гашеня пожару залила нафта мешканя робітників і знищила їх цїлковито. В тій страшній катастрофі погибло дуже богато осіб. Доси добуто 20 трупів на вуголь спалених а 50 тяжко попарених. 400 робітничих родин лишило ся без даху і хлїба. Пожар все ще тревас і грозить иншим магазинам. В містї загальна паніка, тим більше, що минувшого тиждня погоріло там 4 магазини нафти Меликова, 2 магазини Ротшильда і 2 Рильского.

— Самоубийство. В середу над раном застрілив ся у Львові др. Каєтан Воляньский, непспокований лїкар повітовий. Причиною самоубийства був сильний розстрій нервовий.

— Сніговий хмаролом. Властитель фабрики Фльоршіц з Айсфельд в Турингії видїв дня 26 сїчня о 3 год. 30 м. по полудни дуже рідке зявище — сніговий хмаролом, о котрім подав звістку до ґазет. Маґдебурґска ґазета так описує се зявище. Коли фабрикант їхав з Гайбіш до Найштадт коло Кобурґа захопила его страшенна заметїль снїгова сполучена з блискавками. Підчас коли снїгом мело найсильнїйше, настала нараз якась дивна тишина, а фабрикант і ті, що сидїли з ним на возі, побачили зі страхом, що на яких кількасот кроків перед ними зробила ся нїби величезна стїна снїгова, що сунула ся звідкись з гори а рівночасно і з незвичайною скоростию підсувала ся до воза. Конї стали неспокійні і почали дрожати, поспускали голови і не хотїли рушити ся з місця; втїкати годї було. Тиснєнє воздуха, яке се зявище викликало було так величезне, що мало не роздушило віз і людий і на хвильку таки не дало їм дихати. Так зробило ся темно, що здавало ся як би вже настала послїдна година. Нараз знову розяснило ся. Як би якась невидима рука підняла мур в гору і він щез не знати куди так само, як і не знати звідки прийшов.

відповіла Кеті і засьміяла ся сердечно. — Тож то здивує ся.

— А що буде з Джірдльстоном? — спитав Том.

Перед тим нікому з них она кун і на гадку не прийшов. Они видивили ся одно на другого, а лице Кеті так було посумнїло, що єї товариш аж вибухнув сьміхом.

— Не жури ся, моя люба. — Коли хочеш, то я й зараз піду та возьму ся до льва в его гнїздї. Не треба відкладати на завтра, що можна зробити нинї.

— Нї, мій любий Томо — відозвала ся она зажурена. — Не роби того. — Не могла чей того ему розповідати, як Джірдльстон єї особливо перед ним остерігав, та міркувала, що тогди вже би нїколи не могла видїти ся. — Мусимо наші заручини держати в тайнї перед паном Джірдльстоном.

— Держати в тайнї!

— Так, Томо. Він мене так часто перед чимсь таким остерігав, що сама не знаю, що він би зробив, як би о тім довідав ся. Зробив би менї короткий вік у себе. Не забувай на то, що менї незадовго буде двайцять лїт а за трохи більше як за рік буду зовсїм вільна. До того часу вже недалеко.

— Сам не знаю, що робити — сказав Том сумнївно. — Але скоро тобі з тим буде приятнїйше жити, то добре. Менї, що правда, трохи прикро, що будемо мусїли таїти ся, щоби лиш того старого бурмила успокоїти.

— Таже то лиш на якийсь час, Томо; а у себе дома можеш прецї все розповісти. Але тепер бувай вже здоров мій милий; міг би тебе хтось з вікна побачити, як би ти близше прийшов.

— Бувай здорова, моя мила.

Они устиснули собі руки і розійшли ся, він щоби чим скорше занести веселу вість до дому, а она щоби з легким серцем вернути назад до своєї вязницї. Люди що ішли попри ню, оглядали ся за тим веселим дрібним личком під хорошеньким капелюшиком, а Езра Джірдльстон, котрий з вікна свого помешканя дивив ся на улицю, думав собі, що остаточно коли би спекуляция з диямантами не удала ся, не трудно буде приступити до вихованки свого батька.

12.

Викрите дїйстного фінансового положеня фірми було для Езри Джірдльстона страшним ударом. Такому чоловікови, повному претенсий і сердитої вдачі було дуже трудно зносити банкротство і бідноту. Він привик був всї малі трудности і перешкоди, які ставали ему доси в его житю в дорозї, роздоптувати ногою. Тепер опинив ся перед великою запорою, котру не так легко було побороти, і він лютив ся та казив ся. То ще більше его сердило, коли подумав собі, що він анї крихти тому не винен. Єму все здавало ся, що він по смерти батька лишить ся мілїонером. Коротка півгодинна розмова розвіяла ту его мрію і поставила перед руїною. Сон его не брав ся і очи ходили ему блудом. Що дня видїли его раз або й два рази підпитим.

Але він був чоловіком сильного характеру, а хоч той наглий удар его й здеморалізував трохи, то все-таки не стратив шанси в тій грі, яку грали він і его батько. Він зрозумів то ясно, що лиш сьміла штука може їх уратувати. Длятого взяв ся цїлою душею до спекуляциї диямантами і виготовив подрібний плян по майстерски. Чим більше заглубляв ся в него, тим більше набирав переконаня не лиш о можливости его переведеня, але навіть і о безвзглядній певности. Єму здавало ся, що то неможливо, щоби той плян не удав ся.

Між иншим взяв ся до того, щоби придбати собі знаня торговлї диямантами. Случайно познакомив ся був з одним із спільників фірми Фуґер і Штольц, що мали найбільшу привозову торговлю дорогих каменїв. Від него научив ся він пізнавати ріжнородність і вартість диямантів та всїлякі їх хиби або особливости, які може добачити лиш око знатока, а котрі мають найбільше значіня при установлюваню цїни якогось каменя. Вже до кількох недїль набрав ся такого знаня, що було лиш мало таких торговельників з того фаху, котрі би більше знали від него.

Оба Джірдльстони годили ся в тім з собою, що успіх їх пляну зависить головно від вибору їх аґента і оба були тої гадки, що майор Товія Клюттербук як-раз таким чоловіком, якого їм потреба. Молодшому купцеви здавало ся вже від давна, що той майор при своїм сусїльнім становищи та при недостатку і слабих моральних засадах може стати знаменитим аґентом в справах делїкатної натури. А що до власних поглядів того жовніра, то Езра Джірдльстон був переконаний о тім, що знає дуже добре натуру того чоловіка. Без сумніву, що сума мусїла би бути велика, але він своїм купецким змислом пізнав зараз, що предмет надзвичайний і він готов був заплатити за него після вартости.

Одного дня в цьвітни, вчасно по полудни ішов майор улицею сьв. Джемса в довгім сурдутї, в тонких рукавичках, з грудьми випруженими наперед та в сьвітячих черевиках, що виглядали з під дуже елеґантних камашів. Молодий Джірдльстон, що добачив его з вікна в клюбі, заступив єму дорогу і задержав.

— Як ся маєте, любий майоре? — відозвав ся він і подав єму руку з такою ввічливостию, на яку лиш міг здобути ся. — Що чувати? — сказав тамтой другий задерши ніс трохи до гори. — Він знав, що з тим моло-

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого союза кредитового,** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць січень 1901.

Стан довжний:

			Кор. сот.
1.	Уділи		26.172 69
	Фонд резервовий		768 96
		Кор. сот.	
2.	Вкладки:		
	Стан з поч. січня	295.569·77	
	вложоно	9.953·01	
	винято	3.979·79	
	Стан з кінц. січня 1901 р.		301.542 99
3.	Пожички затягнені:		
	затягнено		
	сплачено		
	Стан з кінц. місяця		
4.	Сальдо відсотків		4.054 01
5.	Специяльна резерва . . .		100 43
6.	Инші позициї стану довжн.		
	Решта чис. зиску з р. 1900.		1168 64
7.	Сума .		333.807 72

Стан чинний:

		Кор. сот.	
8.	Пожички уділені:		
	Стан з поч. січня	295.830·10	
	сплачено	5.573·50	
	уділено	2.950·00	
	Стан з кінц. січня 1901		293.206 60
9.	Движимости		678 70
10.	Льокациї		35365 19
11.	Кошти спору		40 99
12.	Кошти адміністрацийні . . .		172 04
13.	Готівка		2.806 09
14.	Друки для товарист. . . .		837 49
	Папери фонду резервового і специяльної резерви		700 62
	Сума . .		333.807 72
15.	тов. . .	98.720·34	
	скрипти.	100.613·00	
	векслі .	93.873·26	
		293.206·60	

Членів прибуло 5, убуло 0, остало з кінцем січня 1901: 317 з 705, декларованими уділами в сумі 35.250 К.

Стопа процентова від вкладок $4^{1}/_{2}$ %. Стопа процентова від позичок $5^{1}/_{2}$—7 %.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Уряджений доси тілько для руху особового і пакункового перестанок „Гохофен" на шляху Карльсбад-Иоганґеорґенштадт отворено з днем 20 січня с. р. також для руху товарового в ціловозових наборах.

Австро-угорско-французкий звязок зелізничий. Рух з французкою зелізницею північною через Бельґію. З днем 1 лютого 1901 входить в житє нова тарифа для перевозу розличних артикулів яко звичайних посилок як також для перевозу коний поміж стациями в Галичині і Буковині з одної а Парижем (La Chapelle) стацией франц. зелізниці північної з другої сторони.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 7 лютого. Коло польске відбуде нині о год. 3-ій пополудни засіданє в справі завтрішного вибору президента палати. Супротив ваги тої справи Коло ще раз основно єї обговорить.

Гаґа 7 лютого. Нині відбуде ся тут торжественне вінчанє королевої Вильгельмини з кн. Меклембурґским в церкві сьв. Якова. Королева поїде до церкви в величавій кариті, яку їй подарувало місто Амстердам. Місто прикрашено сьвяточно.

Льондон 7 лютого. Коронация короля Едварда відбуде ся аж у вересни.

Льондон 7 лютого. Бюро Райтера доносить з Льоренцо Маркез: Бури перервали зелізничу комунікацию з Коматіпортом на просторі 53 кільометрів.

Штокгольм 7 лютого. Королева шведска, Софія, занедужала на інфлюенцу. Поки що не грозить недужій небезпечність.

Софія 7 лютого. Вибори до собранія відбувають ся при величезній аґітациі. Місцями приходить до кровавих борб. Кілька осіб утратило житє.

Курс львівский.

Дня 6-ого лютого 1901.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К с
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	620 —	635
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354 —	364 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Ясі	527 —	535 —
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	410 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 —	90 70
Банку гіпот. 5% преміов	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	98·10	98·80
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв	98 70	99·40
4% листи застав. Банку краєв.	92 —	92 70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92 —	92·70
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ літ.	93 —	93 70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·80	91 50
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·70	96 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101 —	101·70
„ „ „ $4^{1}/_{2}$%	98 70	99 40
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92 —	92 70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100 —	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93 —	93 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	87 —	87 70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	66 —	70 —
Міста Станиславова	150 —	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	47·75	48 75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	23 10	22.10
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	23·10	24 —
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	60 —	63 —
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	14·10	15·10
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	7 —	7 50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8 —	10 —
V. Монети		
Дукат цісарский	11 27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок німецких	117·40	118 —
Доляр америк.	4·80	5 —

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

дим мужчиною годі що зачинати, а все-таки не хотів зривати з таким, про котрого знав, що у него повна мошонка і що любить спорт.

— Я вже від кількох днів маю діло до Вас, майоре, і хотів би з Вами поговорити — сказав Езра. — Коли би я міг побачити ся з Вами?

— Лише не побачите ся зі мною нікoли, як ось в сій хвили — відповів старий вояк споглядаючи з боку на свого товариша з якимсь підозрінєм.

— Ну, так; але я хотів би поговорити з Вами в спокою в одній справі торговельній — сказав молодий купець. — То делікатна справа, про котру треба би довше поговорити, а передовсім то приватна справа.

— Дуже добре! — сказав на то майор і усьміхнув ся — як би я так сказав, то Ви би собі погадали, що я хочу позичити у Вас гроший. А що Ви на то, як би ми зайшли до Уайта до приватної комнати білярової; дам Вам двіста або й пять сот наперед — що правда, то так як би я Вам заплатив вже наперед при таких услівях. Будемо грати тай поговоримо.

— Ні, ні, майоре — обставав молодший спільник при своїм. — Кажу Вам, що то справа дуже великої ваги для нас обох. Може прийдете о четвертій годині до каварні Нельсона? Буду на Вас ждати. Я знаю ся з властителем і він відступить нам приватну комнату.

— Я би запросив Вас до моєї малої домівки — сказав майор — але то трохи за далеко. Отже у Нельсона о четвертій. Добре! Точність то найблизша до чемности, як говорив бувало старий Вільонґбай. Ви не знали Вільонґбая, що? Він бачите в році 47 був секундантом одного із своїх приятелів. Він привів свого чоловіка на місце, але противники не показали ся. В дві мінути по часі завізвав Вільонґбай свого чоловіка, щоби він собі пішов.— Учіть ся точности! — каже він. — Годі! — каже єго чоловік. — Мусить так бути — каже Вільонґбай. — Зовсім неможливо! — каже єго чоловік і не хоче рушити ся з місця. Вільонґбай упер ся; стали перемавляти ся і прийшло до сварки. Доктор поставив їх на пятнайцять кроків против себе і тамтой прострілив Вільонґбаєви литку. Оттак став ся він мучеником точности. Отже о четвертій годині — до звиданя! — Майор кивнув вдоволений головою і поплів ся дальше вимахуючи весело паличкою.

Але мимо того, що так подивляв точність, яка показала ся на особі Вільонґбая, прийшов трохи по означенім часі на умовлене місце. Здогадував ся вже добре, що від него будуть ждати якоїсь прислуги, длятого спізнив ся умисно, щоби не здавало ся, що він такий скорий годити ся на погляди молодого пана Джірдльстона. Коли ввів ся в каварни Нельсона, сидів там молодий купець вже двайцять і пять мінут та курив і виговорював на майора сам перед собою.

Була то темна комната з одніcеньким вибиваним кріслом і кількома простими деревляними, розставленими з математичною точностию попід стінами. Чотирограний стіл на середині і розбите та замащене зеркало над комином доповняли умебльованє. З безцеремонностию старого вояка сів він собі зараз на вибиване крісло, виймив циґаро з кишені і закурив. Езра Джірдльстон сів собі близько стола та став підкручувати собі вуси, як то робив звичайно, коли до чого мав приступити.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).